

[Gert Petersen]

Jeg tror, det interesserer store dele af befolkningen mere.

Jeg kommer meget rundt i landet. Jeg overnatter rundt omkring i forskellige hjem, når jeg er ude til møder. Det er godt nok andre kredse, tror jeg, end dem, finansministeren kommer i. Det sidste sted jeg boede, havde konen i familien en timeløn på ca. 50 kr., 49 kr. 80 øre eller sådan noget, og nu må hun altså forudse som følge af denne regerings grandiose indsats til næste år at tjene 51 kr. og til næste år igen komme op på 51 kr. 50 øre eller 51 kr. 75 øre, mens priserne og huslejerne vil stige, mens en række andre forhold vil blive fordyret. Det er ikke noget, den pågældende bliver spurgt om hun kan klare sig for. Der bliver sagt: du skal. Det er noget, regeringen og flertallet her har bestemt.

Det er meget, meget svært at overbevise disse mennesker om, at andre løsninger ikke ville være bedre. Det er i hvert fald først og fremmest regeringens ansvar at prøve at overbevise dem om, at regeringens løsning er den rigtige, for det er jo regeringen, der er kommet med den. Men der er altså mange mennesker, som må klare sig for et halvt hundrede kroner i timen, og som kan imødeses, at de i realiteten skal blive stående på den løn de næste to år, uden at regeringen på nogen måde lover at standse prisstigninger og andet.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Jeg er sikker på, at vi i de kommende dage vil få en grundig diskussion om de forskellige økonomiske handlingsforløb, så vi bliver overbevist om, hvordan det egentlig hænger sammen. Men jeg har meget svært ved at forstå den forargelse, som kommer frem både fra hr. Svend Auken og fra hr. Gert Petersens side; man skulle tro, at det var første gang, vi diskuterede disse økonomiske problemstillinger.

Hvis vi ser på det økonomiske råds rapport fra november måned, gav den jo det klare svar, at med en lønomkostningsudvikling på 2 pct. pr. år i resten af 1980erne ville vi få en nedgang i arbejdsløsheden og få betalingsbalanceunderskuddet ud af verden. Men hvis procenten blev 5 pr. år i resten af 1980erne, ville vi få både en negativ udvikling på betalingsbalancen og under alle om-

stændigheder en stigende arbejdsløshed. Det er faktisk ganske enkelt, vi ved godt, at det forholder sig sådan. Der kan være nogle decimaler, som vi kan diskutere under udvalgsarbejdet, men hovedtendenserne er ganske klare. Spørgsmålet er, om arbejdsløsheden vil stige eller falde. Så enkelt er det, og det er her, de to planer klart adskiller sig fra hinanden.

Men hr. Svend Auken kan glæde sig til at få de mere detaljerede papirer. Når hr. Svend Auken giver udtryk for, at det er lidt unfair forhold at diskutere under, vil jeg sige, at hr. Svend Auken selv som minister har præsenteret tal, som vi ikke havde set på forhånd. Der er ingen grund til forargelse. Det er klart, at vi på grundlag af det meget primitive stykke papir, som socialdemokratiet lagde på bordet i går, har foretaget nogle beregninger. Jeg har kun omtalt dem i grove tal, som jeg også har gjort det for regeringens egen plan. Der er ingen grund til forargelse af den grund.

Må jeg så sige til hr. Lykketoft, at jeg synes, det er interessant, når han siger, at regeringen påstod, at betalingsbalanceunderskuddet skulle blive 8 mia kr. i 1984, og at vi kom ud med 17,2 mia kr. Ja, det er rigtigt, at det var tallene. Hr. Lykketoft kender også godt forklaringen herpå: det er udviklingen i dollarkursen og i det internationale renteniveau og naturligvis også den stærke økonomiske vækst med den stærke import til industriens ekspansion. Hr. Lykketoft kender det hele.

Når hr. Lykketoft siger, at regeringen så bare kommer farende med forskellige ting og i øvrigt holder stædigt fast i sine planer, vil jeg sige, at jeg tror, den afgørende forskel på denne regering og den socialdemokratiske er, at vi søger at tilpasse os den udvikling, der finder sted. Der er naturligvis behov for en strammere politik med den dollarkursudvikling, der har været, end vi havde forestillet os for et år siden. Men vi viger ikke af sporet med hensyn til at fastholde vores målsætning om ligevægt på betalingsbalancen. Hvis vi slækker dér, går det galt for os, og så får vi ikke den positive udvikling i beskæftigelsen.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):